

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PERSONAGES

(4 dames-6 heren)

TANTE SAAR : Een nog steeds ouder wordende (!?) travestie, maar ze hervindt een innerlijke jeugd. Of. gaat die nu net helemaal verloren ?. Zij/hij baat een travestietenbar in 'de hoofdstad' uit. Zij/hij is de broer/zuster van de verdwenen Herman Bulder en dus de oom/tante van Jos.

CAROLINE : Moeder van Jos en schoonzus van Tante Saar. Zij beseft dat de bar moet draaiend gehouden worden. Organiseert en delegeert de zaken in de afwezigheid van Tante Saar.

DONNA DOLLARE : 'la madre' - Petemoei: kruising tussen Bonnie (Bonnie & Clyde) en Don Corleone (Godfather). Ze windt mannen rond haar vinger. Wil zo snel mogelijk van Tante Saar af komen op een definitieve manier. Dat Le Marteau zoveel tamtam maakt over Tante Saar, maakt haar jaloers en sterkt haar in haar voornemen. Als ze hoort dat deze de patroon is van de 'Bar van Tante Saar', ziet ze hier wel een losgeld in zitten.

JOS : Ongeveer 25-jarige neef van Tante Saar. Stond op het punt te trouwen met Els, tot die op de huwelijksdag de benen neemt met vader Bulder. Jos zit dus in de put, maar er zijn uniformen in de buurt. Daar schijnt hij plots voor te vallen !

WALTER : “Tante Wally” - Vroegere schoolmakker van Jos en 'man' van Tante Saar. Voert een parallel onderzoek. Botst daardoor met zowel Angèle 't Bevel', als met Caroline. Deze heeft hem nodig voor haar show, maar zijn speurwerk laat hem altijd te laat aankomen en te vroeg vertrekken. Tegenpool: 'Le Marteau'

KAREL : de facteur - Corpulent tot dik te noemen postbode met bijverdienste. Hij wordt de rechterhand van Caroline, maar hij werkt haar ook tegen en keurt alles wat zij doet af. Hij weet alles beter. Wanneer Walter hem meesleurt op zoek naar Tante Saar, leert hij 'Il Stupido' kennen en hij vindt hem 'toch zuu ne schuune gaste'. Tegenpool: 'Il Stupido'

FRED LONGUEDOIT : 'Le Marteau' - Gangster eerste klas, zwaar geval. Om te ontsnappen na een mislukte hold-up neemt hij een vrouwelijke (!) gijzelaar: Tante Saar. De stoere, maar ietwat domme macho (hoewel macho's altijd dom zijn) is de minnaar van Donna. Zijn tekst lijkt heel wat schrijffouten te bevatten, eigenlijk is het een omzetting naar een zwaar Frans accent.

RICARDO SERVITORE : 'Il Stipido' - Compaan van 'Le Marteau', ook zwaar geval. Zo mogelijk nog dommer. Geen slechte jongen. Heeft een koekenbroden hartje dat hoe langer hoe harder en luider gaat kloppen voor Tante Saar. Deze breekt zijn hart. Hij is er kapot van, maar voor hij domme dingen doet, komt Karel hem troosten ! Zijn gebroken Nederlands is in feite een Italiaans accent.

ANGELE COURTEPAS : 'Angèle 't Bevel' - De agente die op zoek gaat naar al die gangsters en naar Tante Saar. Ze ziet er misschien wel uit als een stoere lesbo, maar. ze valt op bedrogen gasten en daar loopt er ook wel ergens ene van rond. Daardoor dat ze de wedstrijd met Walter verliest. Maar wat ze wint, maakt blijkbaar veel goed.

BEZEKEN, het nichtje : Het nichtje van de postbode. Ze loopt mooi te zijn en onschuldig. Ze weet met een ongelooflijke charme de meest interessante

invallen uit te kramen, zonder het te beseffen. Wanneer het de postbode allemaal wat te veel wordt, is ze zijn excuus om naar huis te moeten. Tevens tegenpool van Angèle 't Bevel.

Niet te missen figuranten :

Tarzan : De stoere politiehond van machtige omvang (Keuze genoeg van Dobermann tot Deense Dog, de spelende groep vist het maar uit, in elk geval zeer groot en gevaarlijk ogend). 'Angèle 't Bevel' gebruikt hem als super-speurneus. Eigenlijk wil het beest alleen maar veel eten en rustig slapen.

Prutske : Het kleine 'preutelekkerke' van Tante Saar. (Hoe kleiner hoe beter) Onder de goede en deskundige leiding en op aansporing van Walter en vooral omdat het zijn 'bazinneke' mist, wordt het de held die Tante Saar terug zal vinden.

Stem van de techniekeer

Eventueel een stem opgenomen op band of eens echt de techniekeer mondig maken.

Opmerking: Heel wat personages kwamen reeds voor in 'De Bar van Tante Saar'. Het is nuttig dit stuk te lezen om de karakters beter te begrijpen. Sommigen zijn verdwenen (deels een gevolg van de ontwikkelingen binnen de groep die de creatie verzorgde, deels om nieuwe personages toe te kunnen voegen en het aantal toch beperkt te houden).

DECOR

Zoals aangegeven op de tekening. Bovenbouw = een garage: groezelig, vuil, ruwe muren met een auto, enkele olievaten, misschien ook wel ergens een werkbank (niet aangegeven in de tekening), een grote garagepoort naar buiten en een deur die naar een kantoortje geeft. in het voorplan en iets lager: de bar met een apart doek vanwaar de nummers starten, een podium met een 'escalier' en een zithoekje (bank en tafeltje). Tussen voor en achterplan moet een doek op en neer kunnen waardoor beelden kunnen geprojecteerd worden van de grote diva's in de travestiewereld veelvuldig uitgebeeld worden.

Opmerking. Zeer belangrijk: de suggesties voor de nummers verplichten een tot niets. Wel is het eerste nummer dat ik aanbied, mijn persoonlijke voorkeur. Wanneer ik slechts „n nummer voorstel, vraag ik dat men zich hieraan houdt. Voor alle duidelijkheid: dit is een toneelstuk, geen avondje travestieshow. Ook al worden vaak meerdere nummers als suggestie aangeboden, het is de bedoeling dat er slechts één nummer per show-scène wordt gebracht !

EERSTE BEDRIJF

Scène 1 : Eerste shownummer

Totale verduistering in zaal en podium. Bovenbouw afgeschermd (doek neer). Op de achtergrond horen we de typische drie kloppen die het begin van een theatervoorstelling geven. Stilte laten komen. Plots volle licht op het barpodium en dan verschijnt Tante Saar voor haar eerste nummer.

Suggesties voor het nummer: het nummer moet in elk geval voldoen aan volgende voorwaarden: schwung en tempo, glitter, mogelijkheid tot een escalier, maximum 4'30" lang. Naar de mogelijkheden van de groep en de travestie kan hier ook een medley gemaakt worden :

* Zizi Jeanmaire , A poil ou à plumes (03.22) (1995), uit 'Zizi au Zenith'

Sarcastisch te noemen in verband met de rest van het stuk

* Chaka Khan: I am every woman (Remix edition) (03.33) (1989)

Eveneens sarcastisch te noemen in verband met de rest van het stuk

* Bridges Allicia: I love the nightlife (03.20) (1978)

Scène 2 : Ontgoocheling

TANTE SAAR : *(in de richting van de regiekamer achteraan de zaal)* Goed zo,(naam). Misschien nog iets langer laten uitklinken. *(Gemompel achteraan in de zaal, als het echt uit de regie- of belichtingskamer kan, des te beter.)* Wat zeg je ?

(Er klinkt een stem door de telefoon.)

STEM : Dat hoor je toch niet !

TANTE SAAR : Je hebt misschien gelijk. Het is wellicht ook niet zo belangrijk.

STEM : De mensen weten niet wat te doen, als je het laat uitklinken is het nummer gedaan of niet.

TANTE SAAR : Het gaat wellicht verloren in het applaus, daarin heb je gelijk.

STEM : Of er komt helemaal geen applaus.

TANTE SAAR : Hoe dat ?

STEM : Omdat ze niet weten wat je van plan bent.

TANTE SAAR : Denk je ?

STEM : Kunnen we verder doen ?

TANTE SAAR :(naam), kun je ook nog iets meer licht geven ?

STEM : Neen. Dat gaat niet.

TANTE SAAR : Het moet niet veel zijn. Net genoeg om de sfeer wat te omkaderen.

STEM : Nee, alle lijnen zijn gebruikt.

TANTE SAAR : Echt fel licht is niet nodig. Alleen maar daar zo ?

STEM : Je gelooft me precies niet !

TANTE SAAR : Enfin, misschien kun je daar wat licht weg nemen en dan wat hier.

STEM : Dan had je dat andere lichtorgel moeten kopen, daar zaten meer lijnen op.
Trouwens: het is dit of het is kortsluiting.

TANTE SAAR : Neen dus.

STEM : (*met nadruk en gedecideerd*) Neen dus.

TANTE SAAR : Jammer, maar daar is dan niets aan te doen. Een beetje tegen mijn zin, maar als het echt niet anders kan. Je kunt even gaan rusten.

STEM : Goed, tot straks !

TANTE SAAR : (*Ze gaat naar een tafeltje waar haar tas staat. Ze zoekt een stapeltje papieren, steekt ze wat op volgorde en begint*) Nu nog even de speech repeteren voor de bende binnen stuikt. (*doet alsof ze zich tot de zaal richt*) 'Een goede avond, geachte genodigden.' (*aarzelt even*) Nee, dat is veel te stijf. Dan denkt iedereen dat ik mijn kandidatuur voor de senaat ga stellen. (*verveeld*) 'Van harte welkom, lieve mensen.' (*korte pauze*) Nee, dat is meer iets voor een liefdadigheidsbal, een parochiezaal vol bekeerlingen of het jaarlijks eetfestijn van de plaatselijke vinkeniers. (*andere houding*) 'Beste familie, genodigden en vrienden, welkom op dit heuglijke feest'. (*staart even voor zich uit, schudt het hoofd*) Nee, dit kan niet. Dit is aanstellerij. Ze kunnen vooraf niet weten of het

feest in het geheugen zal blijven plakken of niet. (*even een ondeugende glimlach*) Trouwens. als ik er de familie bij betrek, begaat Herman ogenblikkelijk een ongeluk. Ik geef het op. En in feite: er zal wel altijd iets op aan te merken zijn. (*gaat moedeloos zitten en legt de papieren in haar schoot*) Daarbij: waarom moet ik de speech houden? Wat denk jij,(naam) ? (*zij piert naar achter in de richting van de regiekamer, maar er komt geen reactie meer, Tante Saar kijkt even ontgoocheld voor zich uit*) Hij zal al weg zijn. (*Vermant zich plots. Stopt bruusk de papieren weer weg*) Foert zeg. Ik heb altijd mijn plan kunnen trekken, dat zal nu ook wel goed lopen. En het zal ook wel gaan zonder voorbereiding. (*kijkt op haar uurwerk*) Ze blijven wel lang weg. Ofwel zijn ze er eerst eentje gaan drinken ergens op de markt. Ze hadden me wel kunnen verwittigen. (*komt het podium af en gaat op een stoel zitten. Even een pijnlijke pauze*) En dat is dan weer iets typisch voor Wally: al dat sentimentele gedoe bij een huwelijk. Hij wil het natuurlijk voor geen geld missen. En daar komt dan nog bij dat als zijn hartje week wordt en vooral zijn ogen vochtig, hij altijd absoluut iets wil drinken en boven alles iets trakteren. Hij weet dan echt van geen ophouden. Heel de wereld is dan van hem. Dat zal het zijn. Ze zijn er één gaan pakken. (*staat recht als om weg te gaan, blijft maar door ratelen tegen zichzelf*) En natuurlijk is er geen enkele van die gasten die er bij stilstaat dat ik ondertussen hier zit te wachten. Dadelijk komt de traiteur toe en staat al dat eten hier en zij. Dat ze maar niet denken dat ik hier alles alleen ga doen. (*plots wat stiller, ingehouden, maar nog steeds kwaad*) Daarbij, Walter zijn plaats is nu bij mij, om me te helpen. (*houdt even in en denkt even na*) Alhoewel. Hij is de getuige van de bruidegom. Ja, zonder hem kon het natuurlijk niet. Wel, in dat geval. (*herpakt zich, wordt opnieuw wat kregelig, de typische stijl van Tante Saar, goed op dreef*) Maar die Karel was feitelijk toch niet nodig bij die ceremonie in het stadhuis. Ik ben veel te braaf met dat personeel. Op een ander zou het niet waar zijn. (*houdt wat in, er komt een verklaring*) Maar in feite, ik heb niet veel keus meer met die postbode. Als ik tegenwoordig te veel op zijn teen werk, dan moet hij plots naar huis. (*een beetje smalend imiteren*) om voor Bezeke te zorgen. Heeft hij geen zin om te komen, dan belt hij dat er iets is. (*een beetje smalend imiteren*) met Bezeke.

Komt hij te laat aan. juist, er was iets. *(een beetje smalend imiteren)* met Bezeke. *(even redelijk)* Ik weet het: die kleine van zijn oudste zuster moet opgevangen worden omdat haar moeder onverwacht overleden is. En het is juist: bij haar pa kan ze niet gaan, want die heeft werk gevonden in Saoedi-Arabië. Goed, er moet voor Bezeke gezorgd worden. Dat is toch wel gek, hoor. Hij heeft vier zusters en een broer. Maar zoals gewoonlijk kennen ze maar één plaats waar dat kind goed kan opgevangen worden: *(een beetje smalend imiteren)* bij Karel. *(duidelijk tot het publiek)* Daarbij, zeg eens eerlijk, wie gaat er nu werk zoeken in Saoedi-Arabië ? *(pauze)* Ja, 't is natuurlijk ook waar: als al die Arabieren hier in Brussel rondlopen, dan hebben ze ginder werkvolk te kort. *(blijft face publiek maar spreekt nu voor zichzelf)* Feitelijk moest ik in het stadhuis gestaan hebben. Ik ben toch de tante van de bruidegom ? *(ondeugend)* En de schoonzuster van de bruid.

(Op dat ogenblik gaat achteraan de zaal de deur open en Jos, Caroline, Walter en Karel komen binnen.)

KAREL : Een ramp ! Ik had nooit kunnen denken dat.

BEZEKE : Jij alleen ?

WALTER : En dat we er al die tijd niets van gemerkt hebben.

CAROLINE : Ik heb een opkikkertje nodig.

(Ze stappen tot vooraan door en stappen Tante Saar voorbij en gaan in groep rond het tafeltje zitten of staan. Het valt stil. Tante Saar staat er wat perplex naar te kijken.)

JOS : Mijn Els.

KAREL : In de bruidsjurk van mijn zuster.

BEZEKE : *(te nuchter voor haar leeftijd)* Mama's bruidsjurk heeft nooit geluk gebracht.

Vader is er ook al snel vanonder getrokken. Maar, daar leer je mee leven.

CAROLINE : Met mijn Herman.

WALTER : In de smoking van mijn vader.

BEZEKE : Jullie gaan er toch geen modeshow van maken, hoop ik.

TANTE SAAR : (*geërgerd en gelijk ook nieuwsgierig*) Mijn klein verstand weet niet waar jullie het over hebben.

ALLEN : 't Is erg, heel erg.

TANTE SAAR : Kan er iemand een beetje uitleg geven, misschien ?

BEZEKE : Ik heb er zelf maar de helft van begrepen.

KAREL : Dat is dan ook niet aan jou gevraagd., Bezeke. Zwijg nu en zet je daar op dat stoeleke. Blijf overal af en kom er niet tussen als de grote mensen spreken.

BEZEKE : (*gekrenkt*) Zeg, nonkel.

TANTE SAAR : Ik wacht nog altijd op uitleg.

KAREL : Wel, in het stadhuis.

WALTER : Op het ogenblik dat de ambtenaar van de burgerlijke stand vraagt: (*plechtstating*) “Neemt gij, Els, Johanna, Catherina Jonckers tot uw wettige echtgenoot Jos, Frederik Bulder.”

TANTE SAAR : Hoe ontroerend.

JOS : Zegt die stomme geit toch wel “neen”, zeker !

TANTE SAAR : Dat is minder ontroerend. Dat geef ik toe.

KAREL : En dan keert ze zich om en gaat ze naar meneer Bulder en ze zegt.

CAROLINE : Dat ze hém wel ziet zitten.

TANTE SAAR : 't Kind is nooit verstandig geweest.

CAROLINE : En die idioot begint te lachen, verdomme !

KAREL : En dat was helemaal niet om te lachen, Tante Saar.

CAROLINE : Op dertig jaar huwelijk heb ik hem nooit zien lachen. De valsaard.

JOS : En hij zegt, alsof er niets aan de hand is: “Dat is dan in orde, liefje”.

WALTER : Hij haalt twee koffers van onder zijn stoel...

KAREL : ... en ze stappen alle twee weg.

CAROLINE : Hij kon anders geen onderbroek vinden, geen das, geen.

JOS : Maar nu had hij dan toch maar mooi twee valiezen vol kleren gevonden...

KAREL : ... en twee tickets voor de tropen.

JOS : Mijn Els.

CAROLINE : En mijn Herman.

TANTE SAAR : (*Komt tussen Jos en Caroline zitten*) Bullie.

CAROLINE : Mijn Herman.

JOS : De man van orde, gezag en moraal.

BEZEKE : Hij kon haar vader zijn !

TANTE SAAR : Er van onder met zijn toekomstige schoondochter ?

JOS : Laat dat 'toekomstig' maar zitten. Zelfs als zij ooit nog terugkomt.

CAROLINE : Zelfs als hij terugkomt.

JOS & CAROLINE : Ik moet haar/hem niet meer !

(Er valt een lange stilte.)

BEZEKE : Goed, dat is dan afgehandeld. Wat nu ?

KAREL : Het had zo een mooi feest moeten zijn, vandaag.

WALTER : Dat kunnen we nu wel vergeten.

TANTE SAAR : 't Is zonde van al dat eten.

WALTER : Die drank kunnen we nog wel verkopen in de bar. Dat is nu het probleem niet. Maar al dat eten, dat is waar.

JOS : Ik had nog gezegd dat we er een annuleringsverzekering moesten op nemen. Er kon van alles gebeuren, waardoor het feest niet doorging.

BEZEKE : Of tenminste niet vandaag.

WALTER : Daarbij zo'n verzekering moet je altijd nemen om onvoorziene voorvallen op te vangen.

JOS : Ik kon in de plaaster liggen, een indigestie oplopen, een.

CAROLINE : Ik mag er niet aan denken. Al dat geld.

WALTER : Al dat eten.

TANTE SAAR : *(staat recht en kijkt iedereen even aan)* Waarom zouden we dat feestje nu vergeten ?

KAREL : Maar Saar toch, dat zijn drama's. Besef je dat goed. Je broer vertrekt met zijn schoondochter, nog voor ze zijn schoondochter kon worden.

WALTER : Hij laat zijn gezin achter, breekt het hart van zijn vrouw, het hart van zijn zoon. Besef dat nu eens.

KAREL : Daar feest je toch niet bij.

BEZEKE : En waarom niet ?

TANTE SAAR : Met jou kan ik praten, zie.

KAREL : Ja ? Awel, ik zal ze dan maar eens meer bij jou sturen.

BEZEKE : Joepie ! Elke avond show !

KAREL : Haar hoofd staat op niets anders dan feestjes bouwen, tegenwoordig.

TANTE SAAR : *(bekijkt hem even van kop tot teen in een betekenisvolle stilte)* En waarom niet ? Jouw nichtje heeft het heel juist gezien: het leven is één feest en elke ervaring is het vieren waard.

WALTER : Toch denk ik niet dat je dat kunt, Shoeke, nu zo'n feestje bouwen.

KAREL : Caroline en Jos.

TANTE SAAR : De show must go on, ladies and gentlemen.

WALTER : Maar hun verdriet.

JOS : *(nog steeds als een geslagen hond)* Mijn Els.

CAROLINE : *(ook heel verweesd)* Met mijn Herman.

TANTE SAAR : Komaan, meiske, wat meer pit graag !

CAROLINE : Mijn Herman.

TANTE SAAR : *(keert zich naar Jos)* Laat dat hoofd zo niet hangen, kerel !

JOS : Met mijn Els.

TANTE SAAR : Marlène Dietrich zong het al ! Wer wird denn weinen, wenn man auseinander geht ?

Scène 03: Tweede shownummer

Tante Saar stapt naar het midden van de scène en brengt het nummer.

Dietrich Marlène: Wer wird denn weinen, wenn man auseinander geht (01.02)

Scène 04: Gijzeling

(Nog voor het einde van het nummer goed en wel voorbij is, zwaaien achteraan de zaal de deuren open en twee gemaskerde gangsters stormen de zaal binnen. Eerst nemen ze nog de deur achter zich onder schot. Dan kalmeren ze wat. Langzaam worden ze zich bewust van het feit dat er (hopelijk) heel wat volk in de zaal zit. Dan komt het er op aan de zaal onder schot te houden.)

FRED : *(tegen Ricardo)* Bon. Encore ça ! Merde !!!

RICARDO : Ene volle zaal ? Ene volle zaal !!!

FRED : *(tegen Ricardo)* Kij zijt ne kei, kij ! Je te déteste. *(tegen iemand in de zaal)* Nie bougeren, kij en smikkel toe.

RICARDO : *(ook tegen de persoon in de zaal)* Ja, nie bougeren, kij !

FRED : *(tegen Ricardo)* Stupido ! Kij moet niet repeteer wouat ik zek.

RICARDO : *(nog richting man in zaal)* Enne. smikkel toe.

FRED : Et maintenant ?

RICARDO : Ik gelove datte da is ne canzone van Gilberto Bécaud.

FRED : *(Zwaait in zijn richting alsof hij hem gaat slaan)* Stupido ! 't Is niet dat wouat ik vraag. Wouat kaan nu gebeur ?

RICARDO : Wij gane ontsnappe, si.

FRED : *(Kort)* Oui. Très intélligent. *(zacht en lief)* Dat wouet ik ook wouel. *(keihard en kwaad)* Maar hoe, imbécile.

RICARDO : Hoe kanne ik da nou weet, chef. Gij zij toch die chef om da te weet. Ikke ben maar wat mijne name zegt, chef: die servitore. Ikke moe nie alles koenne.

FRED : Mais, ce serrait utile que kij tok iets kende.

RICARDO : Die oenieke ding die ikke kenne, chef, is banke overvalle.

FRED : Et comment ! Had kij niet kepaniekeer aan de banque, dan wouare wouij nu riche en loin d'ici.

RICARDO : Isse mijn faate dat ikke moeten nieze, madre ?

FRED : Alors, is da nu ne raison voor nemen af die cagoule ?

RICARDO : Maar ikke moeste dan snuiten die neuze, chef. Da kanne toch niet met die cagoule nog op ? Ik benne zeker dat gij zou ook afneme die panty van grote hoofd.

FRED : Tais-toi, Stupido. Ik mak niet aan denk wouat zal zek la madre.

RICARDO : DONNA : zal terribilamente te keer gaan, si. Maar datte is noe.

FRED : *(tegen iemand in de zaal)* Hélé... , toi, 't is kij laat dat zj,-es-emmeke maar zit, ja. Kij moet hier nie profiteer van de zaak.

RICARDO : *(ook tegen de persoon in de zaal)* Ja, nie profiteere, gij !

FRED : *(tegen Ricardo)* Stupido ! Kij moet niet repeteer wouat ik zek. Is dat ik moet altijd zek, ja of moet kij ne keer heb mijn hand op uw wees !

RICARDO : Ja, Fred, ikke wille zegge: nee, Fred.

FRED : Stupido ! Waarom verklap kij de naam van la madre et de moi, ton chef directe?

RICARDO : *(onschuldig en spontaan)* Ikke weet nie, chef. *(domweg en verwonderd)* Ikke heb toch niet gezegd datte gij die beroechte Freddy Longuedoit zijn, dites Le Marteau.

FRED : Imbécile, nu zek kij tok nok alles.

(Op dit ogenblik horen we van vanachter in de zaal heel gedempt een politiesirene. De politiewagen houdt duidelijk halt in de buurt van de zaal. Beide mannen worden er nog zenuwachtiger van.)

RICARDO : Dat wille ik daarjoste al zeggen: Reactione van DONNA : is noe niet importante, chef. Gij hore ook die polies. Hoe raken wij hier weg ? Dat is noe die vrage.

FRED : 't Is dat wouas votre foot dat wouij zijn in de pattat. Zoek kij maar ne resolution!

RICARDO : *(wijst naar Walter)* Hé, gij dare met die dikke buik en die espressionie idiotica op da weze, waar ga die deure naar toe *(hij wijst naar de nooduitgang)*.

WALTER : *(met overslaande stem, bang en stout tegelijk)* Nergens. Die blijft gewoon hangen.

FRED : Imbécile ! Wouat is er akter die porte, ja !

WALTER : De tuin. *(franke en verongelijkte houding richting Ricardo)* En zeg, stukske Italiaan, kijk liever eens naar uw eigen domme espressionie, wil je.

(Ricardo maakt aanstalten om naar Walter te schieten. Fred houdt hem onmiddellijk tegen.)

FRED : Attention. Ne fais pas.

RICARDO : Maar, chef.

FRED : La police zal horen skot. Met die jardin wouij kunnen misskien wouel wouek langs de akterkant van de maisons.

WALTER : Wat ben je daar nu mee vooruitgeholpen.

FRED : Vroek of laat, wouij vinden wouel ne veranda of une porte ouverte om te steek door naar la rue. Daarbij wouaaron 't is ik moet dat zek teken u ?

WALTER : Pardon dat ik me moeide.

FRED : Accept,, vos excuses. Dus ik zek opnieuw, je repête: zo kom wouij op de rue.

RICARDO : Ja, maar danne die polies kan ons were pak. Hoe krijge wij weg die polies, chef ?

FRED : Un otage !

RICARDO : Ne gijzelare ? Si, maar wie, chef ?

FRED : Une femme, naturellement.

RICARDO : Waarom natoerallemente ?

FRED : Kij moet toujours neem une femme comme otage. Da maak indruk. Alleman spring as ne knipmes om krijgen los de femme en kij krijk plus vite wouat kij vraak. En plus, c'est plus facile.

RICARDO : Si, oene madame. Slim gevonde, chef.

FRED : Merci.

RICARDO : Maar wie ? Die hele zale is vol madams. *(tegen een man uit het publiek)*
Excoessere, meneer, ikke generaliseer watte.

FRED : Wouet kij wouat ? Wouij neem die daar *(Hij wijst naar Tante Saar)*

(Ricardo neemt Tante Saar ruw bij de arm en dwingt haar tot bij de nooduitgang.)

TANTE SAAR : *(met haar gewone hautaine flair)* Zeg eens stukje hersenloze misdadige spierbundel, je bent met een dame bezig, weet je ! Een beetje meer respect, ja !

RICARDO : *(in het vuur van wij hebben eindelijk de gepaste vrouw gevonden, haar geleuter interesseert hem niet, hij bedoelt ook niet wat hij zegt)* Si, si, die respeto zoellen wij oe geef toessen die been, as wij hebbe die tijd.

FRED : Oui, en avant marche.

WALTER : *(wil naar Tante Saar komen om haar te redden)* Mijn zoeteke, mijn dollydotske, wacht, ik kom je redden. Laat haar los, geweldenaar, gij stomme bruut. Ik kom naar jou.

RICARDO : *(Geeft hem een platte slag boven op het hoofd)* Gij komme naar die grond, ja, stomme idiote. En noe weg.

(Walter valt op de grond en blijft bewusteloos liggen. De gangsters duwen de krijsende en gillende Tante Saar naar buiten en duwen de deur opnieuw dicht.)

Scène 05: In actie

(Wanneer de anderen wat van hun verrassing bekomen zijn, komen ze in actie.)

KAREL : Help !

CAROLINE : Wat was dat ?

KAREL : We moeten hulp halen !

JOS : Dat heb ik nog nooit meegemaakt.

KAREL : Walter is flauw gevallen.

CAROLINE : En Tante Saar ontvoerd !

BEZEKE : Gegijzeld. Niet ontvoerd.

(Ze komen allemaal rond Walter zitten en trachten hem bij te brengen. Na wat geharrewar komt Walter bij.)

WALTER : Mijn zoeteke, waar is mijn zoeteke.

CAROLINE : Zoeteke, zoeteke. Seffens krijg je nog 't suiker, met al die zoetigheid !
Eerst kijken of er niets aan jou mankeert.

BEZEKE : Enfin, toch niets méér dan vroeger.

WALTER : Waar is mijn dollydotske ?

KAREL : Wie weet, ze kunnen haar al vermoord hebben.

WALTER : Karel ! *(grijpt naar de buil op zijn hoofd)* Oeh ! *(kermend)* Mijn dollydotske.

CAROLINE : Tante Saar zullen ze wel nog een tijdje in leven houden. Daarbij, als ik haar goed leren kennen heb, zullen ze hun handen vol hebben met haar.

BEZEKE : Ze weten niet waar ze aan begonnen zijn. Dat is zeker.

WALTER : Mijn schatteke ontvoerd !

BEZEKE : Gegijzeld.

KAREL : Ja, ik wil nu echt niet lastig doen, Bezeke, maar feitelijk is dat nu wel hetzelfde, in de gegeven omstandigheden. Wat moeten we nu doen ?

CAROLINE : Je bent al even erg als als die lange.

JOS : We moeten heel goed onthouden wat ze allemaal zegden: die lange is Freddy Longuedoit.

CAROLINE : Die kleine die noemde hij steeds 'Stupido', maar ik kan me niet voorstellen dat het zijn echte naam is.

JOS : Hij was de servitore, maar misschien is dat nu juist wel zijn naam.

WALTER : Die twee werkten in opdracht.

BEZEKE : Maar jij bent verstandig. Daar zou ik nu nooit op komen zie.

KAREL : Waarom denk je dat ?

WALTER : Ze noemden iemand 'la madre'.

JOS : Ja, en die kleine noemde haar ook eens Donna.

WALTER : En ze waren bang voor haar.

BEZEKE : Zij gaf de opdracht !

KAREL : Waar jullie allemaal op letten. Daar had ik helemaal geen tijd voor.

CAROLINE : Die kleine is denk ik een Italiaan of een Spanjaard.

KAREL : Ik heb altijd een zwak gehad voor zuiderlingen. Die zijn zo viriel, zo.

WALTER : Karel ! Die persoonlijke voorkeuren van jou doen hier nu niets ter zake. Gangster is gangster.

KAREL : Dat kan zijn, maar als ik zou mogen kiezen om ontvoerd te worden dan heb ik toch liever dat het gebeurt door zo'n viriele Italiaan dan een slapjanus van een Fransman.

WALTER : Kort gestampt en zo dom als lood en jij noemt dat viriel.

KAREL : Ha ja ? Wel, heb jij misschien niet gevoeld wat voor een viriele gespierde man dat was ? *(hij legt hardhandig een zakje ijs op de buil van Walter die opnieuw ineen krimpt van de pijn)*

CAROLINE : Juist, Karel. Je hebt gelijk. Die lange is duidelijk van Franse oorsprong.

KAREL : Ha natuurlijk, mevrouw Bulder, dat ik gelijk heb. (*maakt zich klaar voor een heel lange uitleg*) Ik zal je eens haarfijn uitleggen zie, waarom ik die Italianen liever heb dan die Fransen. Je moet weten dat.

WALTER : Stilte ! We verliezen kostbare tijd.

KAREL : (*verongelijkt*) Ja, zie, als je dan toch niet wil weten waarom.

CAROLINE : We moeten een plan de campagne opstellen.

BEZEKE : (*gaat naar de champagne-emmer en wil zich een glas uitschenken*) Een plan de champagne is ook goed voor mij.

KAREL : Jij bent toch een ambetant kind, jij. Is dit nu de moment om weer belachelijk en kinderachtig te doen, ja ? Daarbij je bent veel te jong om al te drinken.

JOS : Zouden we niet beter eerst de politie verwittigen.

KAREL : Heeft er iemand vijf frankstukken voor de betaaltelefoon.

JOS : Voilà, nu zie je hoe dom het eigenlijk was van Tante Saar om dat toestel te laten installeren.

BEZEKE : Dat begrijp ik niet. Het is zeer praktisch. Anders bellen er hier ik weet niet hoeveel voor niets. Nu zijn ze verplicht te betalen.

JOS : Als je geen muntstukken hebt, kun je niet eens de politie verwittigen of de honderd, als dat nodig is. Stel je voor dat de boel hier nu afbrandt. Allé, .

KAREL : Zonder muntstukken, geen brandweer.

WALTER : Als je na zo'n brand de factuur krijgt, kun je met muntstukken niets doen.

BEZEKE : Zorg dan maar dat je briefjes bij hebt. Ik heb het begrepen.

JOS : De gsm van Tante Saar.

KAREL : Heeft ze die dan niet mee ?

JOS : (*Bukt zich en raapt iets op vanachter de bank*) Nee, in de schermutseling is die gevallen.

CAROLINE : Goed, mannekes. Moeder neemt het voortouw. Geef dat ding hier. We zullen dat zaakje eens vlug regelen en hier de boel organiseren.

WALTER : De politie moet Tante opsporen.

JOS : En de gangsters inrekenen.

CAROLINE : Maar ondertussen moet het barleven hier door kunnen gaan.